YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS
29 päivänä maaliskuuta 2001 *

Asiassa T-302/00 R,

Anthony Goldstein, Harrow, Middlesex (Yhdistynyt kuningaskunta), edustajanaan solicitor R. St. John Murphy,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään P. Oliver ja R. Lyal, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jossa kantaja on tehnyt välitoimia koskevan hakemuksen sellaisen pääasian oikeudenkäynnin yhteydessä, jossa kantaja vaatii komission 7.7.2000 tekemän päätöksen, jossa se hylkäsi kantajan tekemän kantelun, jonka mukaan General Medical Council olisi rikkonut EY 81 ja EY 82 artiklaa, kumoamista EY 230 artiklan nojalla,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on antanut seuraavan

määräyksen

Tausta ja asian käsittelyn vaiheet

1 Kantaja on Ison-Britannian kansalainen ja asuu Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneessä kuningaskunnassa. Hän on laillistettu lääkäri ja suorittanut reumatologian jatkokoulutuksen Yhdistyneessä kuningaskunnassa. Tammikuussa 1990 hän sai General Medical Councililta (jäljempänä GMC), joka on lääkärien rekisteröimisestä ja ammatillisesta valvonnasta Yhdistyneessä kuningaskunnassa vastaava lakisääteinen elin, "Certificate of Specialist Training" (todistus erikoislääkärin koulutuksesta) -nimisen todistuksen.

2 Kantaja teki 10.8.1993 komissiolle 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 (ETY:n perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan (joista on tullut EY 81 ja EY 82 artikla) ensimmäinen täytäntöönpanoasetus; EYVL 1962, 13, s. 204; jäljempänä asetus N:o 17) 3 artiklan nojalla kantelun, jossa hän vaati sen toteamista, että tietyt GMC:n soveltamat säännöt rajoittavat kilpailua.

3 Komissio toimitti kantajalle 7.7.2000 päivätyllä kirjeellään asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan mukaisesti lopullisen päätöksensä, jossa se hylkäsi kantajan tekemän kantelun, jonka mukaan GMC olisi rikkonut EY 81 ja EY 82 artiklaa (jäljempänä riidanalainen päätös).

4 Kantaja on nostanut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen, joka saapui tuomioistuimeen 21.9.2000 ja jossa kantaja on vaatinut komission tekemän riidanalaisen päätöksen kumoamista sekä komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

5 Kantaja on tehnyt lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle erillisen, nyt käsiteltävänä olevan EY 242 ja EY 243 artiklan mukaisen välitoimihakemuksen, joka saapui tuomioistuimeen 31.1.2001. Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti:

— toteaa, että yhteisön oikeuden kilpailusääntöjen soveltaminen neuvoston direktiivissä 93/16/ETY säädetyissä oikeudellisissa puitteissa perustuu yhtäältä jäsenvaltioiden kansallisten tuomioistuinten ja toisaalta komission ja yhteisöjen tuomioistuinten velvollisuuteen toimia aidosti yhteistyössä siinä

kontekstissa jossa kukin näistä toimijoista niille perustamissopimuksessa määrättyjen roolien mukaisesti toimii

— toteaa, että riidanalaisessa päätöksessä hyväksytään lainvastaisen talouselämän osa-alueen pysyttäminen voimassa erikoislääkäripalveluiden markkinoilla koko Yhdistyneen kuningaskunnan alueella

— toteaa, että riidanalainen päätös rajoittaa kansallisten kilpailuviranomaisten ja tuomioistuinten toimivaltaa koko yhteisön alueella ja estää näin ollen lainvastaisen talouselämän osa-alueen purkamisen ja laillisen talouselämän osa-alueen luomisen relevanteilla markkinoilla

— toteaa, että riidanalaisessa päätöksessä on kysymys toimenpiteestä, joka ei edes ulkoisesti tarkasteltuna vaikuta lailliselta sen vuoksi, että komission käyttäessä sille yhteisön oikeuden, tässä tapauksessa neuvoston direktiivin, säännöksessä annettua toimivaltaa se ei saa muuttaa asianomaisen säännöksen soveltamisalaa taikka vaarantaa siinä tavoiteltujen päämäärien toteutumista

— määrää, että riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa on lykättävä siihen saakka, kunnes tuomioistuin on ratkaissut sen käsiteltäväksi saatetun pääasiaa koskevan kanteen, siltä osin kuin komissio salaa lääkärin ammattia koskevan erityisen oikeudellisen sääntelyn yhteisön tason luonteen ja vaikutukset tarkoituksenaan tehdä tyhjäksi 10.9.1984 annetun direktiivin

84/450/ETY sisältö erikoislääkäripalveluiden harhaanjohtavan markkinoinnin osalta, koska jäsenvaltioilta on evätty kaikki mahdollisuudet ryhtyä toimenpiteisiin General Medical Councilin harhaanjohtavaa markkinointia vastaan, mikä on ristiriidassa yhteisön lainsäätäjän nimenomaisen tarkoituksen kanssa

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

6 Kantajan hakemus on annettu tiedoksi komissiolle. Viimeksi mainittu esitti 21.2.2001 kirjalliset huomautuksensa, joissa se vaatii kantajan hakemuksen hylkäämistä sekä kantajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

7 Sen jälkeen kun nyt käsiteltävänä oleva hakemus oli annettu tiedoksi komissiolle, mutta ennen kuin komissio esitti sitä koskevat huomautuksensa, kantaja toimitti 14.2.2001 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle uuden välitoimihakemuksen sen pääasiaa koskevan kanteen osalta, johon nyt käsiteltävänä oleva hakemus liittyy. Tämä uusi hakemus, jota ei annettu tiedoksi komissiolle, rekisteröitiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa asiana T-302/00 R II ja sen osalta on annettu tänään erillinen määräys.

8 Kantaja ja komissio esittivät nyt käsiteltävänä olevaa hakemusta koskevat suulliset huomautuksensa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin 8.3.2001 pitämässä välitoimia koskevassa suullisessa käsittelyssä. Kantajaa edusti barrister Peter Marks, jonka kantajan solicitor St. John Murphy oli nimittänyt edustamaan kantajaa suullisessa käsittelyssä. Istunnossa osapuolten oikeudelliset edustajat vastasivat tuomioistuimen presidentin heille esittämiin kysymyksiin ja tuomioistuimen presidentti muistutti myös kantajan asianajajaa nimenomaisesti hänelle ja erityisesti hänet nimittäneelle solicitorille, St. John

Murphylle, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen (jäljempänä työjärjestys) 41 artiklan 1 kohdan mukaan kuuluvista velvollisuuksista.

Sovellettavat oikeussäännöt

9 EY 242 ja EY 243 artiklan sekä Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta 24 päivänä lokakuuta 1988 tehdyn neuvoston päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom (EYVL 1988, L 319, s. 1), sellaisena kuin päätös on muutettuna 8 päivänä kesäkuuta 1993 tehdyllä neuvoston päätöksellä 93/350/Euratom, EHTY, ETY (EYVL 1993, L 144, s. 21), 4 artiklan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä kanteen kohteena olevan säädöksen täytäntöönpanon lykättäväksi, jos se katsoo, että olosuhteet sitä edellyttävät, taikka päättää tarpeellisista välitoimista.

10 Työjärjestyksen 104 artiklan 1 kohdan mukaan hakemus toimielimen antaman säädöksen täytäntöönpanon lykkäämiseksi otetaan tutkittavaksi ainoastaan, jos hakija on nostanut kanteen tätä säädöstä vastaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Saman artiklan 2 kohdassa määrätään, että välitoimia koskevissa hakemuksissa on ilmoitettava seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaadittujen välitoimien myöntäminen on ilmeisesti perusteltua. Vaadittujen välitoimien on työjärjestyksen 107 artiklan 3 ja 4 kohdan mukaisesti oltava luonteeltaan väliaikaisia siten, ettei niillä etukäteen oteta kantaa esillä oleviin oikeus- tai tosiseikkoihin eikä tehdä etukäteen tyhjiksi pääasiassa myöhemmin annettavan päätöksen vaikutuksia (ks. muun muassa asia C-149/95 P(R), komissio v. Atlantic Container Line, määräys 19.7.1995, Kok. 1995, s. I-2165, 22 kohta ja asia T-335/00 R, Goldstein v. komissio, määräys 12.12.2000, 11 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa, vahvistettu valituksen johdosta asiassa C-32/01 P(R), Goldstein v. komissio, 14.2.2001 annetussa määräyksessä, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa). Välitoimet eivät saa myöskään mennä pidemmälle kuin se lopullinen päätös, jonka tuomioistuin voi antaa itse pääasiassa (ks. muun muassa asia T-100/98 R, Goldstein v. komissio, määräykset 27.10.1998, 15 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa, vahvistettu vali-

tuksen johdosta asiassa C-4/99 P(R), Goldstein v. komissio, 11.2.1999 annetussa määräyksessä, 11 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

11 Työjärjestyksen 41 artiklan 1 kohdassa määrätään muun muassa, että jos asianajaja ei käyttäydy yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa sen arvovallan edellyttämällä tavalla, häntä voidaan kieltää tuomioistuimen määräyksellä esiintymästä asian käsittelyssä.

Kantajan väitteet

12 Sen vaatimuksen osalta, että välitoimihakemuksissa on ilmoitettava ne oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaadittujen välitoimien myöntäminen on ilmeisesti perusteltua, kantaja toteaa ennen kaikkea, että riidanalainen päätös on ilmeisen lainvastainen. Kantaja väittää ensinnäkin, että riidanalainen päätös ei ole asetuksessa N:o 17 säädettyjen oikeudellisten edellytysten mukainen, koska siinä rikotaan lääkäreiden vapaan liikkuvuuden sekä heidän tutkintotodistustensa, todistustensa ja muiden muodollista kelpoisuutta osoittavien asiakirjojensa vastavuoroisen tunnustamisen helpottamisesta 5 päivänä huhtikuuta 1993 annetun neuvoston direktiivin 93/16/ETY (EYVL 1993, L 165, s. 1) selkeää tarkoitusta. Toiseksi kantaja katsoo, että komissio pidättää päätöksessä virhellisesti itsellään vallan evätä häneltä oikeus tehokkaiden muutoksenhakukeinojen käyttämiseen kansallisissa lainkäyttöviranomaisissa.

13 Direktiivin 93/16/ETY väitetyn rikkomisen osalta kantaja toteaa, että kyseisellä direktiivillä on yhdenmukaistettu erikoislääkäreiden ja heidän potilaidensa välistä suhdetta koskevat kansalliset säännökset ja että yhteisön lainsäätäjän tarkoituksena on näin ollen ollut yhdenmukaisten kilpailuolosuhteiden luominen kaikille yhteisön alueella erikoislääkärin ammattia harjoittaville henkilöille. Kantaja katsoo yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-164/94, Aranitis, antamaan tuomioon ja julkisasiamies Léger'n samassa asiassa antamaan ratkaisuehdotukseen (Kok. 1996, s. I-135) vedoten, että riidanalainen päätös ei ota asianmukaisesti huomioon direktiiviin 93/16/ETY sisältyvää lääkärin ammattia

koskevaa oikeudellista sääntelyä erityisesti siltä osin kuin on kysymys lääkärin ja erikoislääkärin ammattipätevyyden tunnustamista koskevista edellytyksistä sekä tällaisen tunnustamisen yhteisön tason luonteesta ja vaikutuksista. Kantaja väittää lisäksi, että koska riidanalaisessa päätöksessä erikoislääkäripalveluiden markkinoilla katsotaan olevan kahdenlaisia toimijoita eli yhtäältä erikoislääkäreitä ja toisaalta asianomaisen alan erityisasiantuntijoita, kyseisessä päätöksessä sovelletaan yhteisön kilpailusääntöjä tavalla, joka ei ole direktiivin 93/16/ETY sisältämän oikeudellisen sääntelyn mukainen.

14 Tehokkaiden muutoksenhakukeinojen epäämisen osalta kantaja toteaa, että riidanalaisella päätöksellä estetään yhteisön kilpailusääntöjä soveltavaa kansallista tuomioistuinta käyttämästä hyväkseen oikeuttaan sellaisten kansallisen oikeuden säännösten soveltamatta jättämiseen, jotka voivat estää, vaikka vain väliaikaisesti, yhteisön oikeuden soveltamisen.

15 Nyt käsiteltävänä olevan hakemuksen kiireellisyyden osalta kantaja katsoo yhteisöjen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa 60/81 ja 190/81 R, IBM vastaan komissio, antamaan määräykseen (Kok. 1981, s. 1857) vedoten, että kun nyt esillä olevan riidanalaisen päätöksen kaltaisessa päätöksessä on niin ilmeinen ja vakava virhe, että päätöksen voidaan katsoa olevan kokonaan vailla oikeudellista perustaa, tällaisen lainvastaisuuden luonne ja vakavuus riittävät täyttämään välitoimihakemukselle asetetun kiireellisyyttä koskevan vaatimuksen. Asiassa 46/87 R, Hoechst vastaan komissio, annettuun määräykseen (Kok. 1987, s. 1549) vedoten kantaja katsoo, että näin on asianlaita vielä suuremmalla syyllä silloin kun, kuten nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, riidanalainen päätös ei ole ainoastaan lainvastainen vaan myös perustuslainvastainen. Riidanalaisen päätöksen ilmeinen lainvastaisuus on kantajan mielestä seurausta siitä tosiseikasta, että komissio ei ole toiminut vilpittömässä mielessä Yhdistyneen kuningaskunnan Euroopan yhteisöissä toimivan pysyvän edustuston kanssa, kun taas kyseisen päätöksen perustuslainvastaisuus johtuu kantajan mukaan siitä, että kyseisellä päätöksellä rikotaan hänen perusoikeuttaan oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin.

Komission väitteet

16 Komissio kyseenalaistaa kantajan intressin pääasiassa tehtävää ratkaisua kohtaan, koska kantaja on antanut lääkärin ammatin harjoittamisen edellytyksenä olevan rekisteröitymisensä raueta.

17 Komissio katsoo, että hakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi siltä osin kuin on kysymys neljästä ensimmäisestä kantajan vaatimasta välitoimesta. Niinpä kantajan toinen ja kolmas vaatimus koskevat sellaisten päätelmien tekemistä, jotka olisivat asianmukaisia vain, jos riidanalainen päätös kumottaisiin pääasian oikeudenkäynnissä. Neljäs vaatimus koskee sellaisen päätelmän tekemistä, jonka mukaan riidanalainen päätös on ilmeisen perusteeton; kantaja vaatii toisin sanoen tosiasiassa kyseisen päätöksen kumoamista välitoimella, ja menee näin ollen välitoimea koskevan hakemuksen soveltamisalan ulkopuolelle, koska sillä selvästikin otettaisiin kantaa itse pääasian käsittelyn. Kantajan ensimmäisen vaatimuksen osalta komissio toteaa, että sen sisältönä on banaali ja ilmeisen riidaton oikeudellinen toteamus, jolla ei kantajan esittämässä muodossa ole mitään tekemistä itse pääasian asiakysymyksen kanssa.

18 Kantajan riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä koskevan viidennen vaatimuksen osalta komissio katsoi suullisen käsittelyn istunnossa, että myöskään sitä ei voida ottaa tutkittavaksi, koska tuomioistuimella ei ole välitoimimenettelyssä oikeutta lykätä negatiivisen toimen täytäntöönpanoa, eli tässä tapauksessa kantajan 10.8.1993 tekemän kantelun hylkäämistä koskevan riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa.

19 Vaihtoehtoisesti komissio katsoo, että jos kantajan vaatimusta riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämisestä ei jätetä tutkittavaksi ottamatta, kyseinen vaatimus on joka tapauksessa ilmeisen perusteeton.

20 Komissio huomauttaa, että sen edellytyksen osalta, että vaaditun välitoimen myöntämisen on oltava ilmeisen perusteltua, kantajan vaatimukset perustuvat yksinomaan sille usealla eri tavalla ilmaistulle käsitykselle, jonka mukaan riidanalaisessa päätöksessä on tulkittu väärin direktiiviä 93/16/ETY ja näin ollen loukattu kantajalle kyseisen direktiivin mukaan kuuluvia oikeuksia. Komissio katsoo, että kantajan esittämä tulkinta direktiivistä 93/16/ETY on täysin virheellinen ja että kantajan lykkäämistä koskeva vaatimus ei näin ollen ole ilmeisen perusteltu.

21 Kiireellisyyttä koskevan edellytyksen osalta komissio korostaa, että kantaja ei ole yrittänyt näyttää toteen, että hän kärsisi mitään vakavaa tai korvaamatonta vahinkoa, jos hänen vaatimiaan välitoimia ei myönnettäisi. Kantajan vaatimukset perustuvat yksinomaan siihen väitteeseen, että jos riidanalainen päätös on ilmeisen lainvastainen, sääntöä, jonka mukaan välitoimea vaativan hakijan on osoitettava asian kiireellisyyttä koskevan edellytyksen täyttyminen, ei itse asiassa noudatetakaan. Komissio kiistää tällaisen poikkeuksen olemassaolon. Jos tällainen poikkeus olisi tosiasiassa olemassa, riidanalaisen toimen lainvastaisuuden tulisi olla täysin epäilyksetöntä. Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa direktiiviä 93/16/ETY koskeva kantajan tulkinta, jonka mukaan kyseisessä direktiivissä säädetään lääkärinammattia harjoittavien henkilöiden koulutusta koskevien vaatimusten yhdenmukaistamisesta koko yhteisön alueella, on päinvastoin ilmeisen virheellinen. Vaikka kantajan käsitys direktiivin soveltamisalasta olisikin oikea, sillä ei olisi vaikutusta riidanalaisessa päätöksessä esitettyyn tulkintaan, jonka mukaan GMC:n sääntö, jossa yleislääkäri velvoitetaan lähettämään potilas nimenomaan erikoislääkärille, on yhteensopiva EY 81 artiklan kanssa.

22 Samalla kun komissio katsoi suullisessa käsittelyssä, että kantajan asiamiehen käyttäytymiseen voidaan soveltaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 41 artiklan 1 kohtaa, se nimenomaisesti pyysi tuomioistuinta harkitsemaan sitä, oliko kantajan asiamies täyttänyt hänelle kantajan asiamiehenä (officer of the court) kuuluvan velvollisuutensa — velvollisuuden, jota komission mukaan on noudatettava yhtä hyvin yhteisöjen tuomioistuimissa kuin Yhdistyneen kuningaskunnan kansallisissakin tuomioistuimissa — käyttäytyä asianmukaisesti ja huolellisesti niin tuomioistuinta kuin kantajaakin kohtaan. Komissio viittasi tältä osin niihin neljääntoista kanteeseen, jotka kantaja oli

saattanut tuomioistuimen käsiteltäväksi ennen sitä kannetta, johon nyt käsiteltävänä oleva hakemus liittyy, ja jotka kaikki ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli hylännyt joko sen vuoksi, että niiden tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuivat, taikka sen vuoksi, että ne olivat ilmeisen perusteettomia, sekä hänen kuhunkin kanteeseensa liittyviin lukuisiin välitoimihakemuksiin, jotka kaikki ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti oli niin ikään hylännyt, sekä hänen lähes systemaattisesti, mutta yhtä kaikki menestyksettömästi yhteisöjen tuomioistuimessa kunkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tai sen presidentin antamista määräyksistä tekemiinsä valituksiin. Sen jälkeen, kun High Court of England and Wales oli antanut kantajaa vastaan 12.12.1995 oikeudenkäynnin väärinkäyttöä koskevan määräyksen (vexatious-litigant order) vuoden 1981 Supreme Court Actin (korkeinta oikeutta koskeva laki) 42 §:n nojalla, yhteisöjen tuomioistuimet ovat komission laskujen mukaan antaneet 27.2.1996 jälkeen kaiken kaikkiaan 36 määräystä kantajan pääasioissa nostamien lukuisten kanteiden, välitoimihakemusten sekä valitusten johdosta, ja kaikki nämä määräykset ovat olleet kantajalle kielteisiä. Komission mielestä se, että kantajan asiamies on toistuvasti tukenut tällaisia merkityksettömiä ja haitanteon luonteisia kanteita, on yhteisöjen tuomioistuinten halventamista.

Tuomioistuimen presidentin arviointi asiasta

23 Neljän välitoimen osalta, joita kantaja on nyt käsiteltävänä olevassa hakemuksessaan (ks. edellä 5 kohta) vaatinut, on täysin selvää, ettei näitä vaatimuksia voida ottaa edes tutkittaviksi.

24 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan hakemusta käsittelevällä tuomarilla ei välitoimimenettelyssä ole toimivaltaa määrätä mihinkään sellaiseen välitoimeen ryhtymisestä, joka ei liity kantajan pääasiassa tekemään vaatimukseen. Pääasiassa, johon nyt käsiteltävänä oleva hakemus liittyy, on kysymys sellaisen komission päätöksen kumoamiseksi nostetusta kanteesta, jolla on hylätty kantajan kantelu, jonka mukaan tietyt GMC:n säännöt ovat vastoin EY 81 ja EY 82 artiklaa. Kantajan vaatimilla neljällä välitoimella on ainoastaan välillinen — jos sitäkään — yhteys siihen vaatimukseen, jonka hän on esittänyt itse pääasiassa.

25 Niin ikään vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan välitoimia koskevassa hakemuksessa vaadittavan toimenpiteen on oltava luonteeltaan väliaikainen eikä lopullinen. Sen on näin ollen oltava luonteeltaan sellainen, ettei sillä oteta ennakolta kantaa itse pääasiaan. Kantajan toinen, kolmas ja neljäs vaatimus eivät selvästikään täytä tätä edellytystä.

26 Lisäksi — kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella on jo ollut tilaisuus todeta siinä määräyksessään, jolla se hylkäsi kantajan komissiota vastaan nostaman ensimmäisen kanteen — yksityisellä kantajalla ei ole EY 230 artiklan neljännen kohdan mukaan oikeutta sellaiseen oikeussuojaan, joka soveltuisi *erga omnes* (kaikkia vastaan), vaan hänellä on päinvastoin oikeus oikeussuojaan vain siinä määrin kuin toimi, jonka kumoamista asianomainen vaatii, saattaisi muuttaa selvästi hänen oikeusasemaansa (ks. asia T-235/95, Goldstein v. komissio, määräys 16.3.1998, Kok. 1998, s. II-523, 37 kohta, jonka yhteisöjen tuomioistuin on vahvistanut valituksen johdosta asiassa C-199/98 P, Goldstein v. komissio, 8.7.1999 antamassaan määräyksessä, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa). Sama päättely koskee myös välitoimia. Koska kantajan nyt käsiteltävänä olevassa hakemuksessa vaatimat kolme ensimmäistä välitoimea eivät joko vaikuttaisi erityisesti kantajan omaan oikeudelliseen asemaan tai niiden vaikutukset eivät rajoittuisi ainoastaan kantajan erityiseen tilanteeseen, niiden tutkittavaksi ottamisen edellytykset myös tämän vuoksi selvästi puuttuvat.

27 Näin ollen nyt käsiteltävänä olevaa hakemusta ei selvästikään voida ottaa lainkaan tutkittavaksi siltä osin kuin siinä vaaditaan neljän määräyksen muodossa annettavan välitoimen myöntämistä. Vaikka onkin tarpeetonta tarkastella sitä, puuttuvatko hakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset niin ilmeisen selvästi, että sitä voitaisiin pitää haitantekomielessä tehtynä hakemuksena, jonka ainoana tarkoituksena on vastaajan kiusaaminen, ei ole epäilystäkään siitä, etteikö sitä voida pitää tältä osin merkityksettömänä.

28 Tästä seuraa, että kantajan hakemusta on tarpeen tarkastella tarkemmin ainoastaan siltä osin kuin siinä vaaditaan riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä.

29 Komissio on kuitenkin riitauttanut kantajan hakemuksen tutkittavaksi ottamisen myös tältä osin, koska komission mukaan on epäselvää, onko kantajalla enää lainkaan intressiä välitoimimääräyksen saamiseen tältä osin. Komissio katsoo, että koska kantaja on ilmeisestikin antanut lääkärin ammatin harjoittamisen edellytyksenä olevan rekisteröitymisensä raueta, hänen intressinsä kanteen jatkamiseen on kyseenalainen.

30 Asiaan liittyvästä asiakirja-aineistosta ei ilmene selvästi, mikä on tällä hetkellä tarkka tilanne sen osalta, onko kantaja rekisteröitynyt GMC:hen. Tässä välitoimimenettelyssä ei tämän vuoksi ole asianmukaista omaksua mitään käsitystä tämän kysymyksen osalta, koska sen voi tutkia ainoastaan tuomioistuin pääasian oikeudenkäynnissä. Itse asiassa kantajan käyttäytyminen hänen salliessaan rekisteröitymisensä raukeaminen, jos näin on asianlaita, saattaa liittyä välittömästi siihen, ettei hän ole hyväksynyt erikoislääkäreille lähettämistä koskevan säännön pätevyyttä, mikä oli sen kantelun kohteena, jonka hylkääminen riidanalaisella päätöksellä on johtanut pääasian vireille saattamiseen.

31 Riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä koskevaa hakemusta ei näin ollen voida jättää tutkittavaksi ottamatta.

32 Täytäntöönpanon lykkäämistä koskevan kantajan vaatimuksen osalta on ensiksi syytä tarkastella sitä, täyttääkö nyt käsiteltävänä oleva hakemus asian kiireellisyyttä koskevan edellytyksen.

33 Kantaja ei ole vedonnut mihinkään tiettyyn aineelliseen vahinkoon eikä kantaja ole myöskään esittänyt mitään näyttöä, jonka perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voisi arvioida, onko kantaja vaarassa kärsiä jotakin vakavaa tai korjaamatonta vahinkoa, jos riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa ei lykättäisi siihen saakka, kunnes pääasiassa on annettu ratkaisu. Kantaja nimenomaisesti kielsi suullisen käsittelyn istunnossa oikeudellista edustajaansa vastaamasta hänelle esitettyihin kysymyksiin, jotka koskivat kantajan tämänhetkisiä

ammattituloja sekä sitä, millä tavoin, jos lainkaan, riidanalainen päätös on vaikuttanut näihin tuloihin.

34 Kantajan esittämien argumenttien perusteella on selvää, että kantaja perustelee vaatimansa lykkäyksen kiireellisyyttä yksinomaan vetoamalla väitettyyn aineettomaan vahinkoon, jonka hän on katsonut kärsivänsä riidanlaisen päätöksen ilmeisen lainvastaisuuden ja perustuslainvastaisuuden johdosta.

35 Kantajan argumentointi perustuu tältä osin *mutatis mutandis* tiettyjen yhteisöjen tuomioistuimen presidentin käsiteltävänä olleissa yhdistetyissä asioissa 60/81 ja 190/81 R, IBM vastaan komissio (Kok. 1981, s. 1857) ja asiassa 46/87 R, Hoechst vastaan komissio (Kok. 1987, s. 1549) esitettyjen argumenttien toistamiseen. Kyseisissä asioissa ei kuitenkaan määrätty välitoimiin ryhtymisestä ja yhteisöjen tuomioistuimen presidentti katsoi — selvästikin ilman, että olisi samalla ottanut kantaa kantajan esittämien argumenttien oikeudelliseen paikkansapitävyyteen —, ettei mitään ilmeistä lainvastaisuutta tai perustuslainvastaisuutta ollut näytetty tapahtuneen (IBM, 7 kohta, ja Hoechst, 31 kohta).

36 Kantajan nyt käsiteltävänä olevassa hakemuksessa esittämä laaja-alainen väite ilmeisestä lainvastaisuudesta on lähes täysin vailla perusteita. Se perustuu tietynlaiseen tulkintaan direktiivin 93/16/ETY soveltamisalasta ja tämä tulkinta on komission mielestä virheellinen. Kantajan esittämässä aineistossa ei ole mitään sellaista, joka tukisi edes vähän kantajan perustelematonta väitettä, jonka mukaan komission tulkinta asianomaisesta direktiivistä on niin ilmeisen virheellinen, tai vilpillisessä mielessä esitetty, että riidanalainen päätös on sen johdosta ilmeisen lainvastainen. Tosiasiassa riidanalainen päätös ei alustavassa tarkastelussa näytä edes perustuvan tällaiseen tulkintaan, vaan sen arviointiin, kuuluuko GMC:n väitetty käyttäytyminen EY 81 ja EY 82 artiklan soveltamisalaan.

37 Direktiiviä 93/16/ETY koskeva kantajan tulkinta perustuu lähes yksinomaan lainaukseen, joka on otettu julkisasiamies Léger'n asiassa C-381/98, Ingmar GB,

tuomio 9.11.2000 (ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa), 11.5.2000 esittämästä ratkaisuehdotuksesta. Vedotessaan erityisesti ratkaisuehdotuksen 33 kohtaan kantaja korvaa — kiinnittämättä lainkaan tuomioistuimen huomiota tähän muutokseen — sanan "kauppaedustaja" sanalla "erikoislääkäri" ja sanan "direktiivi" ilmauksella "direktiivi 93/16/ETY". Se direktiivi, johon julkisasiamies viittasi, oli kuitenkin jäsenvaltioiden itsenäisiä kauppaedustajia koskevan lainsäädännön yhteensovittamisesta 18 päivänä joulukuuta 1986 annettu neuvoston direktiivi 86/653/ETY (EYVL 1986, L 382, s. 17). Kuten yhteisöjen tuomioistuin on asiassa Ingmar antamassaan tuomiossa vahvistanut, varsinkin direktiivin 86/653/ETY johdanto-osan toisen perustelukappaleen perusteella on selvää, että "direktiivillä säädettyjen yhdenmukaistamistoimenpiteiden tarkoituksena on muun muassa poistaa kauppaedustajan toiminnan harjoittamista koskevat rajoitukset, yhdenmukaistaa kilpailun edellytykset yhteisössä ja lisätä kaupallisten sopimusten varmuutta" (tuomion 23 kohta). Vetoaminen asiassa Ingmar annettuun tuomioon ei näin ollen tue lainkaan sitä väitettä, että komission esittämä suppeampi tulkinta direktiivin 93/16/ETY soveltamisalasta olisi niin selvästi virheellinen, että kysymyksessä olisi ilmeinen virhe.

38 Näin ollen nyt käsiteltävänä olevassa asiassa on selvää — ilman, että tarvitsisi pohtia sitä kysymystä, onko kantaja oikeassa väittäessään, että jos kysymyksessä on ilmeinen lainvastaisuus, ei sovelleta normaalia sääntöä, jonka mukaan välitoimea kokevassa oikeudenkäynnissä on näytettävä toteen vaatimuksen kiireellisyyttä koskevan edellytyksen täyttyminen kantajan omiin henkilökohtaisiin olosuhteisiin liittyen —, että riidanalainen päätös ei ole sen enempää selvästi lainvastainen kuin perustuslainvastainenkaan.

39 Koska kantaja ei ole vedonnut mihinkään vakavaan tai korjaamattomaan vahinkoon, joka hänelle henkilökohtaisesti aiheutuisi, jos riidanalainen päätös pysyisi voimassa siihen saakka, kunnes pääasiassa on annettu ratkaisu, nyt käsiteltävänä oleva hakemus on hylättävä ilman, että on tarvetta tarkastella sen edellytyksen täyttymistä, onko riidanalaisen päätöksen kumoaminen ilmeistä pääasiaa koskevassa oikeudenkäynnissä. Tämän vuoksi on tarpeetonta pohtia komission väitettä, jonka mukaan tuomioistuimella ei olisi toimivaltaa määrätä nyt käsiteltävänä olevassa asiassa esillä olevan kaltaisen negatiivisen päätöksen täytäntöönpanoa lykättäväksi siinäkään tapauksessa, että vaatimuksen kiireellisyyttä ja ilmeistä aiheellisuutta koskevat edellytykset täyttyisivät.

40 Mitä tulee komission väitteeseen, jonka mukaan tuomioistuimella on luonnostaan oikeus rangaista sellaisia lakimiehiä, jotka ajavat turhia ja haitanteon luonteisia kanteita asianomaisessa tuomioistuimessa, on tarpeetonta pohtia, onko tuomioistuimella tällaista toimivaltaa nyt käsiteltävänä olevassa asiassa. Vaikka nyt käsiteltävänä olevaa hakemusta voidaankin pitää turhana — ellei peräti haitantekona nostettuna — siltä osin kuin siinä on kysymys neljästä kantajan vaatimasta toteamuksesta, kantajan intressiä riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämiseen ei voida helposti asettaa kyseenalaiseksi. On kuitenkin syytä todeta, että sellaisen lakimiehen käyttäytymistä, joka itsepintaisesti ajaa periaatteessa samoihin tosiseikkoihin perustuvia välitoimia koskevia hakemuksia ja lopullista päätöstä koskevia kanteita, joiden tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat ja/tai jotka ovat ilmeisen perusteettomia — varsinkin silloin kun tällaiset hakemukset ja kanteet sisältävät lähes pelkästään asianomaisen yhteisön toimielimen tekemien riidanalaisten päätösten ilmeistä lainvastaisuutta, vilpillisessä mielessä toimimista taikka kyseisen toimielimen velvollisuuksien rikkomista koskevia perusteettomia väitteitä —, on selvästikin pidettävä oikeudenkäynnin väärinkäyttönä. Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kiinnittää huomiota erityisesti työjärjestyksensä 41 artiklan 1 kohtaan, jossa todetaan seuraavaa:

"Jos avustaja tai asianajaja ei käyttäydy yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvovallan edellyttämällä tavalla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa taikka käyttäytyy sopimattomasti tuomaria, julkisasiamiestä tai kirjaajaa kohtaan tai jos hän käyttää oikeuksiaan muihin tarkoituksiin kuin niihin, joita varten ne on annettu, häntä voidaan milloin tahansa kieltää yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräyksellä esiintymästä asian käsittelyssä; asianomaiselle on varattava tilaisuus puolustautua.

Määräystä on heti noudatettava."

41 Vaikka nyt käsiteltävänä olevan hakemuksen hylkäämiseksi onkin tarpeetonta käyttää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 41 artiklan 1 kohdassa määrättyä toimivaltaa, tuomioistuin harkitsee kyseisessä artiklassa sille annetun oikeuden käyttämistä siinä tapauksessa, että nyt käsiteltävänä olevan asian kantajan puolesta ja pääasian asiakysymykseen liittyen tehdään myös

jatkossa sellaisia välitoimia koskevia hakemuksia, jotka ovat luonteeltaan turhia ja/tai haitantekona tehtyjä taikka jotka sisältävät ilmeistä lainvastaisuutta, vilpillisessä mielessä toimimista taikka muita yhtä herjaavia perusteluja sisältäviä rajuja, mutta perusteettomia väitteitä.

42 Kaikesta edellä sanotusta seuraa, että nyt käsiteltävänä oleva välitoimia koskeva hakemus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

1) **Välitoimia koskeva hakemus hylätään.**

2) **Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.**

Annettiin Luxemburgissa 29 päivänä maaliskuuta 2001.

H. Jung
kirjaaja

B. Vesterdorf
presidentti